

Endnu ønsker jeg at sige et Par Ord om det Spørgsmaal, der Gang paa Gang dukker op, nemlig Spørgsmaalet om, hvorvidt der kan gives mere Sukker til Husholdningsbrug end det Kvantum, der nu udrationeres. Efter min Mening stiller Forholdet sig saaledes, at det ikke vil være muligt at forhøje Rationerne nævneværdigt udover, hvad de har været i de sidste 2 Aar. I 1917-18 har Forbruget været 118,2 Millioner kg, og efter at der er beregnet til Eksport det Kvantum, som der er forhandlet om skal sælges til Udlandet, bliver der i Øjeblikket ikke mere end rigelig et Par Millioner Kilogram tilovers; man maa selvfølgelig have et passende Kvantum fra det ene Høstaar til det andet, ellers vil det ikke være muligt til enhver Tid og paa enhver Plads i Landet at have det nødvendige Sukker. Forholdet er altsaa det, at der i Øjeblikket ikke er Sukker til Disposition, saaledes at Befolkningen kan faa nævneværdigt mere. Men dertil kommer, at Staten ikke uden yderligere store Tab kan forhøje Sukkerrationerne til den lave Pris af 38 Øre pr. kg; det vil medføre en betydelig forøget Udgift for Statskassen, om Rationeringen forøges. Jeg haaber, man til Sommer og ogsaa i det kommende Aar vil være i Stand til i Syltetiden at give Husholdningerne et Tillæg til de Rationer, der uddeles, saaledes at det bliver muligt for Hjemmene at sikre sig den nødvendige Frugt til Hensylning; men derudover tror jeg ikke, der er Mulighed for at forøge Sukkerrationerne, og det synes mig egentlig heller ikke strengt paakrævet.

Der har været Tale om, at man skulde give Befolkningen Lejlighed til udover Rationerne at købe Sukker til Eksportprisen. Jeg har den Opfattelse, at saa længe man har Rationering, er det bedst, at Portionerne er ens for hele Befolkningen, og at det overskydende eksporteres for at faa Penge ind i Landet til at købe andre nødvendige Varer for. Det skal sikkert nok vise sig i Løbet af forholdsvis kort Tid, at vor Handelsbalance ikke kan holde den høje Standard som hidtil, og at det er i Nationens velforstaede Interesse at eksportere i saa vid Udstrækning, som ske kan, uden at Befolkningen lider Skade derved; og det tror jeg ikke, den gør i dette Forhold. Sukkerrationerne maa i det hele og store siges at være tilstrækkelige. Der vil ikke være vundet noget for den almindelige Befolkning ved, at man har Sukker i fri Handel til et Par Kroner Kilogrammet. Det er kun meget faa Husholdninger; der er indrettede paa at betale den Pris. Man

skal derfor ikke animere til at forbrugere mere Sukker, end Rationeringen medfører.

Hermed skal jeg efter Omstændighederne anbefale Lovforslaget, som det foreligger, til hurtig Vedtagelse.

P. Pedersen: Der er sikkert fra alle Sider Enighed om at vedtage dette lille Lovforslag, der skal sikre det fornødne Sukker ved, at Indenrigsministeren bemyndiges til at forhandle og afslutte en Overenskomst med De danske Sukkerfabrikker, hvorefter der sikres Roedyrkerne en rimelig Pris. Jeg ønsker, uden i øvrigt at komme ind paa Lovforslaget, kun at gøre et Par Bemærkninger særlig til den sidste ærede Taler, som omtalte de urimelige Krav, der var stillede fra Sukkerroedyrkerne Side. Jeg skal ikke forsvare de Krav, som enkelte har stillet. Jeg skal indrømme, at der under de førte Forhandlinger er stillet urimelige Krav, men jeg tror at turde sige, at den Pris, som Overenskomsten hviler paa, 2,40 Kr. pr. Centner, er en rimelig og forsvarlig Pris. Det ærede Medlem sagde, at der fra Sukkerroedyrkerne Side var erklæret Strejke i Tilfælde af, at de ikke fik den nævnte Pris. Det er dog kun enkelte, der har vedtaget at erklære en saadan Strejke. Ved den Fabrik, jeg leverer Roer til, er der i hvert Fald ikke Antydning af, at nogen vil erklære Strejke. Det er fra enkelte Medlemmers Side hævdet, at det er urimelige Priser, der skal ydes Sukkerroedyrkerne; jeg tror dog, at disse ærede Medlemmer kun ser paa det Bruttoudbytte, som Roedyrkerne har, og at de underkender Udgifterne ved Sukkerroedyrkingen. Det ærede Medlem fra Rønne (Hauge) sagde, at den Pris, Roedyrkerne faar efter dette Forslag, er større end den, de fik i 1918. Dertil skal jeg sige, at i Henhold til Overenskomsten i 1918 fik vi udbetalt 2,25 Kr., og vi skulde yderligere have et Tillæg, der vistnok blev ca. 22 Øre, altsaa i alt 2,47 Kr. Efter Forslaget her og efter de Bemærkninger, Indenrigsministeren knyttede til det ved Fremsættelsen, er der Mulighed for, at Roedyrkerne højst faar en Pris af 2,50 Kr., men naar man fra regner Udgifterne, bliver der betydelig mindre til Roedyrkerne i Nettoudbytte end efter den Sukkerordning, vi havde i 1918, idet saavel Arbejdsløn som andre Driftsudgifter er steget betydeligt. Jeg tror, som sagt, at den her foreliggende Overenskomst er baade rimelig og forsvarlig, og jeg føler mig overbevist om, at Roedyrkerne vil følge den Opfordring, der i